ik in de kamer vond." En voorzichtig legde Tavenon het beentje, dat veel op een hazetand geleek, op een stukje papier.

„'k Zal een kennis van mij, een doctor in de natuurlijke historie, laten onderzoeken wat dit feitelijk is. Aan veronderstellingen wil ik mij niet wagen. Denkelijk is dat stukje been door den krachtigen slag van den ingenieur, in doodsangst gegeven, van dat „iets" afgesprongen.

Die Braziliaan, aangenomen dat hij in het spel betrokken is, ging volgens een vast plan te werk. Het bed werd vóór het raam gezet, ofschoon het daar, gezien de indeeling der kamer, zeer misplaatst stond. Is dus de dienstbode, de Braziliaansche, die zoo aan mevrouw Schadeweyck gehecht is, medeplichtig? Zij immers heeft het bed daar met 't oog op de warmte neergezet. Kijk, dat is een vraag waarop misschien die eigenaardige broche antwoord geeft.

Dan is er nog een belangrijk feit: de heer Van der Mandere stierf in dezelfde kamer op een onverklaarbare wijze. Naar hetgeen de dokter mededeelde is schijnbaar hartverlamming als doodsoorzaak opgegeven daar geen andere oorzaak kon worden gevonden.

Al deze feiten doen mij veronderstellen, dat hier een misdaad zou zijn gepleegd, indien de heer Schadeweyck werkelijk bewusteloos was geworden en niet de kracht gehad had dat „iets" van zich af te slaan. Hoe alles zich heeft toegedragen en wie hierbij betrokken zijn, dat te weten te komen is onze eerste taak. Wij zullen daarom beginnen met nader kennis te maken met onzen geheimzinnigen vriend De Ricardo. Zijdelings of rechtstreeks moet hij bij deze zaak betrokken zijn. Dat bewijst het spion aan zijn venster."

Het bespionneeren van het huis, waar de Braziliaan woonde, ging vrij gemakkelijk, daar aan de overzijde der straat een café was. Tot verbazing van den eigenaar zaten wij daar aan het raam vanaf het openings- tot het sluitingsuur sigaren te rooken en bier te drinken. Reeds twee dagen hadden wij zoo op de loer gelegen zonder dat wij ook maar een slip van de jas van den Braziliaan te zien hadden gekregen en, ofschoon ik het Cyriel niet wilde bekennen, begon mij dit leventje danig te vervelen, toen wij eindelijk, zooals men dit in jagersjargon noemt, „lucht" kregen. Want den derden dag, toen ik, na den inwendigen mensch versterkt te hebben, Cyriel kwam aflossen, vond ik hem niet meer in het café. De waard, mij ziende, stapte direct op mij toe en gaf mij een briefje, dat Tavenon hem gegeven had om aan mij te overhandigen. Dit bevatte de weinige, maar veelzeggende woorden: „Ben de R. op het spoor. Ga naar huis en wacht daar mijn telefonisch bericht af." Ik met een taxi naar huis. Net was ik thuis of de schel van de telefoon ging. Een kellner uit hotel Central belde op:

„Spreek ik met mijnheer De Jonkleere?"

„Ja, met wien spreek ik?"

„Hotel Central. Namens mijnheer Tavenon, die hier op het terras zit, moest ik U verzoeken onmiddellijk hier te komen met mijnheers kiektoestel."

„Dank je wel. Wil je aan mijnheer zeggen, dat ik onmiddellijk met een taxi kom?"

Tien minuten later zat ik met een „Brownie" in mijn jaszak naast Tavenon op het terras van Central.

„Kijk, die lange zwarte mijnheer is het, Jonk, aan het tweede tafeltje links naast de eerste zuil" — verwelkomde Tavenon mij. „Wij moeten een portret van hem zien te krijgen. En ook wil ik zijn wandelstok wel eens van nabij bezien (het was een licht-gele, met zilveren gebogen knop uit de verte gezien). Daarom moet jij naar de W. C. gaan. Dan kom je schuins achter hem en kan je een kiek maken zonder dat iemand het ziet. Neem maar een paar opnamen. Dan verlaat je het hotel door het restaurant en belt in den sigarenwinkel hierover Central op en vraag mijnheer De Ricardo te spreken. Als hij aan de telefoon is hang je den haak weer neer zonder te spreken. Ik heb dan gelegenheid zijn stok te bekijken. In de Pooten vang ik je wel op."

Zoo gezegd zoo gedaan. Ik nam mijn kieken en belde Central op en zat na vijf minuten met Tavenon in een taxi op weg naar huis. „Het portret moet zeggen waarom." Dit waren de eenige woorden, die Cyriel op weg naar huis sprak. En ik trachtte ook niet meer te weten te komen, daar ik wel wist, dat het toch aan een doovemans deur zou zijn geklopt.

Den geheelen avond besteedden wij aan het ontwikkelen en afdrukken der platen. De kieken waren, hoewel klein, zeer scherp en gaven het gezicht en profil en schuins op zijde.

„Jonk, morgenochtend om acht uur present," zei Tavenon, toen wij onze handen met glycerine hadden ingesmeerd, om het in-droge gevoel, dat het ontwikkelen van fotografische platen met zich brengt, te verdrijven. „Mevrouw Schadeweyck moet eens zeggen wat voor een sinjeur dat is. Wij zullen dan denk ik het geval in eens geheel opgelost hebben."

Om acht uur was ik present en om half negen stonden wij in de zitkamer van Mevrouw Schadeweyck. Mevrouw, nog in peignoir, ontving ons onmiddellijk.

„Mevrouw," aldus viel Tavenon met de deur in het huis, „kunt U ons ook zeggen wie deze mijnheer is?" en met deze woorden liet hij haar de door mij genomen kieken zien.

Het zien van die portretten deed mevrouw zeer aan. Zij werd doodsbleek en indien ik niet vlug een armstoel toegeschoven had, waarin zij neergleed, zou zij op den grond zijn gevallen.

„Dat mijnheer, is een man die den mooisten tijd van mijn leven vergiftigd heeft. Zijn naam is Nunes de Souza, een rijke Braziliaan. Van het oogenblik af, dat ik met mijn vader en moeder te Rio de Janeiro voet aan wal zette, heeft hij mij steeds het hof gemaakt, vervolgde hij mij met zijn oplettendheden. Maar toen ik mij met Schadeweyck engageerde kwam eerst zijn aard van Braziliaan te voorschijn. Hij zwoer mij en mijn familieleden doodelijke wraak en door zijn toedoen werd mijn engagementstijd een hel wegens de vele onaangenaamheden welke ik en mijn familie van hem had te verduren. Juist om hem voornamelijk verlieten wij Brazilië ofschoon voor mijn vader en mijn man daar nog veel te doen was."

„Iets dergelijks veronderstelde ik reeds mevrouw," antwoordde Tavenon, „deze man is het, die bijna een misdaad begaan heeft, die Uw man voor drie dagen op dien nacht heeft willen vermoorden. De bewijzen zal ik daarvoor bij hem zelf gaan halen. Over een uurtje komen wij weer terug."

Met deze woorden verliet Tavenon met mij het vertrek en liet mevrouw Schadeweyck aan haar overpeinzingen en gissingen over om handelend op te treden.

Aan het pension, waar de Braziliaan woonde, belden wij aan. De meid, een andere, dan die ons vóór drie dagen te woord stond, antwoordde op onze vraag of mijnheer De Ricardo thuis was, bevestigend maar zeide tevens, dat mijnheer geen bezoeken wenschte te ontvangen. Doch met een „Voor ons is mijnheer altijd thuis" schoof Tavenon de vestibule in en ging de trap op, die naar de bewuste suite leidde.

Wij hebben in langen tijd geen foto's van dansers of danseressen opgenomen, omdat veel modern professioneel gedans van de laatste jaren ons allesbehalve op de veredeling der danskunst gericht scheen. Bovenstaande reproductie van een dans der dames Morny en Montel, die in het paviljoen Seinpost te Scheveningen optreden, plaatsen wij echter zeer gaarne, daar de kunst dezer danseressen sierlijk, beschaafd en smaakvol is. Haar 18e-eeuwsche dansen in costuums van den tijd zijn van een schoonheid, waard door iedereen gezien te worden.

Ik volgde hem. Tavenon deed zonder kloppen de deur van de achterkamer open en trad binnen. Aan de tafel zat de Braziliaan en er op lag zijn wandelstok. Toen hij ons bemerkte wierp hij met een roofvogelblik zijn zakdoek over den knop van den stok. Het had allen schijn alsof hij juist bezig was geweest iets aan den stok te repareeren.

„Wat beteekent dit," stoof hij in het Fransch op, „hoe durft U het wagen hier onaangediend binnen te komen. Wat komt U hier doen?"

„Moet ik U dat nog vertellen, mijnheer Nunes de Souza," antwoordde Tavenon in dezelfde taal. Bij het hooren van zijn waren naam vertrok het gezicht van den Braziliaan zich tot een kwaadaardige grijns en zocht zijn hand den op tafel liggenden wandelstok. „Moet ik U nog herinneren aan den moordaanslag op den ingenieur Schadeweyck, drie dagen geleden, die gelukkig faalde?"

Als door een adder gestoken sprong de Braziliaan van zijn stoel op, zijn wandelstok aan het ondereind in de hand houdend, en met een „jij duivel, vaar ter helle!" trachtte hij Tavenon een slag met den knop op het hoofd toe te brengen. Tavenon echter schoot bliksemsnel onder zijn arm door en pakte stevig den wandelstok in het midden beet. Een heftige worsteling ontstond toen om den stok. Ik wilde mij natuurlijk in den strijd mengen, doch Tavenon, op eigen krachten vertrouwend, verbood het.

De Braziliaan stelde bovenmenschelijke pogingen in het werk om den stok te bemachtigen, doch Tavenon, geoefend in het stokworstelen, gaf geen kamp. Plotseling zag ik de Braziliaan den stok loslaten, zijn gezicht verwrong zich in doodsangst en onder het slaken van een diepen zucht viel hij op den grond neer. Tavenon met den stok in de hand, wischte zich het zweet van het voorhoofd en keek somber naar het schijnbaar levenlooze lichaam.

„Hier baat geen dokters hulp meer, Jonk; de gerechtigheid heeft de zonde achterhaald. Hij heeft zich in zijn eigen strik verhangen. Ga mee naar het commissariaat van politie dan zal ik je onderweg alles vertellen."

Wij stelden eerst de eigenares van het pension op de hoogte. Tavenon liet zijn legitimatiekaart zien en beval alles te laten zooals het was. Dan riepen wij een huurrijtuig aan en lieten ons naar het Alexanderplein rijden. Gedurende dien rit naar het commissariaat van politie vertelde Tavenon mij het volgende:

„Zooals je weet had ik in Central gelegenheid den stok van den Braziliaan, dien ik hier in mijn hand heb, nauwkeurig te bekijken. Zooals je ziet is de stok licht-geel, een soort bamboe en in het midden sterk geschaafd. De knop is van zilver en stelt een vogelkop voor. Die kop eindigt zooals je ziet, in een tand. Pas op, raak daar niet aan, dat is levensgevaarlijk. Die tand n.l. is een gifttand van een der gevaarlijkste slangen van Brazilië. Het kleinste schrampje in iemands huid daarmede gemaakt, doet, ofschoon de tand reeds sedert geruimen tijd uit den bek van de slang is verwijderd, dien persoon onmiddellijk sterven. Dit vertelde mij mijn vriend, die doctor in de natuurlijke historie is en wien ik het tandje, in de kamer van den ingenieur gevonden, liet zien. Dat tandje was afkomstig van dezen wandelstok. In Central bevatte het uiteinde van den kop slechts de andere helft. Zie je hier den schroefdraad? Daarop kan een dopje worden bevestigd, opdat de stok voor den drager zelf niet gevaarlijk wordt. De zaak heeft zich nu als volgt toegedragen. Nunes de Souza had aan mevrouw Schadeweyck en haar familie wraak gezworen omdat zij zijne liefde versmaadde. Om zijn wraakplannen ten uitvoer te brengen huurt hij een kamer naast die, bewoond door de familie Schadeweyck en kan, door het aanbrengen van een spion in één der kamers, de kamer van den heer Van der Mandere, later logeerkamer, de bewegingen van de zich daarin bevindende personen gadeslaan. Zijn medeplichtige is de dienstbode: evenals hij behoort zij tot een geheim genootschap, welks leden aan het bestuur onvoorwaardelijk gehoorzaamheid zijn verschuldigd. Als symbool dragen zij een gifttand, het wapen van hunne vereeniging. Zag je, dat de dasspeld van De Souza eenzelfde sieraad was als de broche van de dienstbode? Hij dwong haar daarom te zorgen dat het bed, waarin de ingenieur zou slapen, voor het raam werd gezet, opdat hij zijn plannen gemakkelijker ten uitvoer kon brengen. De ingenieur kon echter door de warmte niet slapen, doch gaat lezen. Deze omstandigheid, benevens zijn gezond krachtig gestel, heeft hem waarschijnlijk van den dood gered. De Souza brengt nu eerst een prop watten, in een bedwelmende vloeistof gedoopt, op het vensterkozijn. Hij hoort het boek op den grond vallen, denkt dat de ingenieur bewusteloos is geworden en tracht nu met den tand van zijn wandelstok — den stok had hij waarschijnlijk aan een anderen stok gebonden — hem een schram aan den hals toe te brengen. De ingenieur echter ziet „iets", net een vogelkop, naar zijn keel kruipen, geeft er een slag naar zoodat een stuk van den tand afbreekt en in de kamer valt, waar ik het vond. Gelukkig kwam geen gif in den ontvelden pink. De Souza, op zoo iets niet bedacht, trekt den stok, die tegen den zijkant van den muur geschaafd is, zooals je kunt zien, terug, mevrouw komt binnen, ruikt slechts het bedwelmende middel maar ziet natuurlijk niets verdachts. De Souza echter, die waarschijnlijk op dezelfde manier den ouden Van der Mandere vermoord had — de dokter immers dacht eerst aan vergiftiging en constateerde een klein wondje aan den hals — gaf het spel nog niet gewonnen. Toen wij daar straks binnenkwamen had hij zoo juist een nieuwen tand in den stok gezet. Ik hield echter den stok goed in het oog, zoodat zijn toeleg, mij met den tand te verwonden, mislukte.

In de worsteling, die toen volgde, schijnt de tand een wondje in zijn huid gemaakt te hebben en viel hij in den kuil dien hij voor anderen gegraven had. Juist wegens dit gevaar waarschuwde ik je je niet in den strijd te mengen.

Maar hier zijn wij er al Jonk. Gauw het officieele gedeelte afhandelen. Ik wed, dat het niet officieele in het Familiepension niet minder interessant zal zijn."

Gehuwd met een Bloemvaas.

Volgens de berichten in de couranten moet het — ofschoon al eenige jaren geleden — tòch waar gebeurd zijn. Een jonge dame te Soo-Chow (China) is aldaar in 't huwelijk getreden met een bloemvaas, hetgeen men zoo verheven vond, dat men bij den keizer een verzoekschrift indiende, om ter vereeuwiging van den naam van dit jonge meisje, een granieten zuil te mogen oprichten. Wat daar nu feitelijk voor grootsch aan was? Wel, de uitverkoren bruigom, een zekere Lu Jen Shiang, vice-kanselier der Keizerlijke Academie te Peking, was pas gestorven, en nu wenschte zijn bruid voortaan als weduwe te blijven leven, om op deze manier te kunnen blijven behooren tot de familie van hem, aan wiens zijde zij eens gehoopt had te mogen leven.

Om echter de kwestie van ongetrouwd en toch weduwe te zijn op te lossen, huwde het — zeker trouwe — meisje met een bloemvaas.